

TOELICHTING BELEIDSREGELS TERUG- EN INVORDERING IOAW EN IOAZ EN INVORDERING BOETES

INLEIDING

In de Wet werk en bijstand (WWB), welke per 1 januari 2004 in werking is getreden, was het terugvorderen van ten onrechte verleende bijstand een algehele bevoegdheid geworden van het college van burgemeester en wethouders. Dit hield in dat per die datum het wettelijk kader op zichzelf geen sluitende basis meer vormde voor de gemeentelijke terugvorderingspraktijk.

Per 1 januari 2013 is de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving in werking getreden. Deze wet betreft een zogeheten Verzamelwet op het gebied van de sociale zekerheidswetgeving. In deze Verzamelwet zijn ondermeer wijzigingen aangaande de WWB, IOAW en IOAZ opgenomen.

Eén van deze wijzigingen is dat terugvordering van ten onrechte verstrekte bijstand of uitkering, welke is ontstaan als gevolg van schending van de inlichtingenplicht door belanghebbende, over een periode ná 1 januari 2013 niet langer een bevoegdheid is van het college maar dwingendrechtelijk is opgelegd. Hiermee is de regelgeving, zoals die sinds 1 januari 2004 van kracht was geworden thans aangescherpt.

Het college heeft geen keuzevrijheid meer om wel of niet tot terugvordering over te gaan van deze categorie vorderingen. Terugvordering van vorderingen ontstaan als gevolg van schending van de inlichtingenplicht is een verplichting geworden. Met de aanneming van deze wet is gekozen voor een strengere aanpak van uitkeringsgerechtigden, die zich schuldig maken aan benadeling van de overheid door te frauderen met uitkeringsgelden.

Een andere wijziging voortvloeiend uit deze verzamelwet is de herinvoering van het boetestelsel in de bijstand met als beoogd resultaat dat strafverhoging cq oplegging van een boete naast het terugvorderen van de ten onrechte verstrekte bijstand of uitkering afschrikkend werkt naar overtreders van de inlichtingenplicht toe. Tevens is het Ministerie de mening toegedaan dat het opleggen van boetes meer als lik op stuk werkt dan het volgen van het strafrechtelijk traject. Om die reden is in overleg met het Ministerie van Justitie per 1 januari 2013 de aangiftegrens voor sociale zekerheidsfraude verhoogd van € 10.000 naar € 50.000. Onder de € 50.000 zal een boete worden opgelegd.

Naast het onderscheid in de ontstaansgrond van de vordering in de wet en de verschillen in aanpak daarvan wordt ook in het beleid tot uiting gebracht dat het plegen van bijstandsfraude onder geen enkele voorwaarde mag worden beloond. Zo zijn de regels in alle opzichten strenger voor degenen, die de inlichtingenplicht schenden.

De beleidsregels zijn thans alleen geactualiseerd op grond van voortschrijdend inzicht, jurisprudentie en aanpassing aan de regionale benadering van terug- en invordering van bijstandsvorderingen. Hiermee is ook gekozen om de opbouw van de beleidsregels te wijzigen zodat deze regionaal grotendeels in overeenstemming zijn.

Met de komst van de WWB in 2004 zijn de gemeenten financieel verantwoordelijk geworden voor de kosten van de bijstand. Ook in dat kader acht het college het van groot belang dat de bijstand of uitkering alleen terecht komt bij die burgers die hieraan de meeste behoefte hebben. Bovendien hebben de ontvangsten voortvloeiend uit de terugvordering een gunstig effect op het beschikbare budget binnen het Inkomensdeel van de WWB.

Van de bevoegdheid tot het stellen van aanvullende beleidsregels, zoals die uit de WWB, IOAW en IOAZ per 1 januari 2013 alsmede uit de flankerende wetgeving, zoals de Awb, voortvloeit, maakt het college gebruik.

Voorts zijn de beleidsregels op onderdelen aangepast aan recente uitspraken van de Centrale Raad van Beroep (CRvB), waaronder de aangescherpte bevoegdheid om de netto vordering te kunnen verhogen met de loonheffingen (bruteren).

Deze beleidsregels zijn opgesteld in nauwe samenwerking met de zeven regiogemeenten, die de intentieverklaring hebben afgegeven om per 2014 de WWB, IOAW en IOAZ te gaan uitvoeren onder de paraplu van een regionale sociale dienst. Grosso modo zijn de beleidsregels dan ook gehomogeniseerd voor de acht deelnemende gemeenten.

De onderhavige beleidsregels betreffen de IOAW en IOAZ. De beleidsregels voor de WWB zijn separaat opgesteld en door het college op 23 april 2013 vastgesteld.

Onderstaand volgt de artikelsgewijze uitleg.

HOOFDSTUK 1 ALGEMEEN

Artikel 1. Begripsbepalingen

In dit artikel worden de begrippen, die in de beleidsregels worden aangehaald, gedefinieerd.

Artikel 2. Algemene bepaling met betrekking tot gebruikmaking van de wettelijke bevoegdheid

In het eerste lid onder a maakt het college gebruik van de bevoegdheid die de IOAW en IOAZ in de artikelen 17 derde en vierde lid geeft. Om teveel verstrekte bijstand te kunnen terugvorderen dient een onverschuldigde betaling te worden gecreëerd door het intrekken of het herzien van het recht op bijstand. In voorkomende gevallen vindt daaraan voorafgaande eerst nog opschorting van het recht op uitkering plaats.

Ook na de inwerkingtreding van de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving is dit een algehele bevoegdheid gebleven van het college.

De Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving heeft geen wijzigingen aangebracht in de bevoegdheid van het college ten aanzien van vorderingen, die niet ontstaan zijn als gevolg van schending van de inlichtingenplicht. Deze bevoegdheid blijft dus onverkort van toepassing en het college maakt daarvan gebruik zoals aangegeven in het eerste lid onder b.

In artikel 25, vierde lid van de IOAW en IOAZ is bepaald dat inkomsten, die ontvangen zijn in de aan de uitkering voorafgaande drie maanden met die uitkering verrekend kunnen worden zonder dat hiervoor een terugvorderingsbesluit nodig is. In het eerste lid onder c is bepaald dat het college van deze wettelijke bevoegdheid gebruik maakt.

In het eerste lid onder d wordt gerefereerd aan de bevoegdheid tot het bruteren van de bijstandsvordering zoals geformuleerd in artikel 25 vijfde lid van de IOAW en IOAZ. Door deze bepaling in de beleidsregels op te nemen brengt het college tot uiting dat zij vorderingen, die niet binnen het kalenderjaar worden terugbetaald, zal bruteren. Op deze regel is sprake van een uitzondering, die in artikel 3, vierde lid staat uitgewerkt.

Artikel 28 eerste lid van de IOAW en IOAZ geeft het college de bevoegdheid vorderingen in te vorderen via een dwangbevel. In het eerste lid onder e staat dat het college van die bevoegdheid gebruik maakt.

Verrekening van vorderingen, die niet ontstaan zijn als gevolg van schending van de inlichtingenplicht, met de uitkering blijft een bevoegdheid van het college en dat zij hiervan gebruik maakt wordt tot uiting gebracht in het eerste lid onder f.

De bevoegdheid tot het in rekening brengen van de wettelijke rente en de kosten ingeval van dwanginvordering is in artikel 4:119 Awb gegeven. In het eerste lid onder g staat vermeld dat het college van die bevoegdheid gebruik maakt.

In het tweede lid is bepaald dat het eerste lid de algemene hoofdregels aangeeft aangaande terug- en invordering. Wel kunnen hierop uitzonderingen zijn die in de beleidsregels nader zijn uitgewerkt.

In het derde lid staat vermeld dat geen gebruik gemaakt wordt van de bevoegdheid aangaande het bepaalde in artikel 25 zesde lid onder a, b en d van de IOAW en IOAZ. Dit betekent dat (restant) vorderingen ontstaan als gevolg van schending van de inlichtingenplicht, voor zover de schending van de inlichtingenplicht heeft plaats gevonden na 1 januari 2013, niet voor kwijtschelding of afkoop in aanmerking komen.

Artikel 3. Uitzonderingen

In het eerste lid staat de zogenaamde '*zes-maanden-jurisprudentie*', die de Centrale Raad van Beroep heeft geformuleerd, opgenomen. Deze jurisprudentie houdt in dat een bestuursorgaan een bevoegdheid tot terugvordering niet kan uitoefenen voor zover het betalingen betreft die meer dan zes maanden zijn betaald na de ontvangst van een signaal waaruit het uitvoeringsorgaan had moeten afleiden, dat ten onrechte of te veel wordt betaald. De '*zes-maanden-jurisprudentie*' is niet van toepassing als de belanghebbende ten onrechte bijstand heeft ontvangen als gevolg van schending van de informatieplicht.

In het tweede lid is uitgewerkt wat onder 'signaal' wordt verstaan.

De situatie kan bestaan dat belanghebbende niet heeft gemeld dat hij over een vermogen beschikt dat in beperkte mate de vermogensgrens overstijgt. Indien het college dit constateert dan is zij gerechtigd om de bijstand over de gehele periode van de overschrijding in te trekken. In het derde lid is echter de vaste jurisprudentie verwoord dat in deze situatie de terugvordering dient te worden beperkt tot het bedrag dat niet zou zijn verstrekt indien belanghebbende de beperkte overschrijding van de vermogensgrens wel tijdig zou hebben gemeld.

In het vierde lid is opgenomen dat van de bevoegdheid tot bruteren wordt afgezien in het geval de belanghebbende niet kan worden verweten dat de vordering niet reeds is voldaan binnen het kalenderjaar waarop deze betrekking heeft en de vordering buiten toedoen van de belanghebbende is ontstaan. Dit overeenkomstig een uitspraak van de Centrale Raad van Beroep (CRvB 24 juli 2007, LJN BB 0561). Een voorbeeld hiervan is dat de vordering op de laatste maand van het jaar betrekking heeft en begin van het jaar daarop aan de belanghebbende bekend wordt gemaakt. Op dat moment is de belanghebbende niet meer in de gelegenheid om de vordering nog voor 1 januari van het jaar waarop de vordering betrekking heeft te voldoen. Als belanghebbende de vordering dan in het daaropvolgende jaar voldoet, blijft brutering achterwege.

HOOFDSTUK 2 TERUGVORDERING

Artikel 4. Terugvordering

Deze bepaling vormt de kernbepaling van het gemeentelijke terugvorderingsbeleid. Benadrukt wordt dat de bijstand wordt teruggevorderd in de gevallen waarin dit in de IOAW en IOAZ en de beleidsregels is vastgelegd.

HOOFDSTUK 3 AFZIEEN VAN TERUGVORDERING

Artikel 5. Reikwijdte

Met de inwerkingtreding van de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving is de bevoegdheid tot terugvordering gedeeltelijk omgezet in een wettelijke verplichting waar het gaat om een vordering of dat deel van een vordering, die is ontstaan als gevolg van schending van de inlichtingenplicht voor zover de schending van de inlichtingenplicht heeft plaats gevonden na 1 januari 2013.

De uitwerking van de bevoegdheid tot terugvordering in dit hoofdstuk is om deze reden beperkt tot de vorderingen of delen van vorderingen, die niet ontstaan zijn als gevolg van schending van de inlichtingenplicht dan wel de vorderingen of delen van vorderingen, die wel zijn ontstaan als gevolg van schending van de inlichtingenplicht voor zover de schending van de inlichtingenplicht heeft plaats gevonden vóór 1 januari 2013.

Artikel 6. Afzien van terugvordering

In voorkomende gevallen kunnen er redenen zijn om in het geheel geen terugvorderingsbesluit te nemen.

Dit kan enerzijds worden ingegeven door doelmatigheidsoverwegingen, in gevallen waarin de ten onrechte verleende bijstand dermate laag is dat de kosten, die de terugvordering met zich meebrengen hoger zijn dan de vordering (kruimelbedragen). Met vordering wordt voor alle duidelijkheid de hoofdsom bedoeld dus het bedrag van de vordering voor aftrek van vakantiegeld.

Het college is vrij om de hoogte van het grensbedrag te bepalen. Het grensbedrag komt overeen met de administratieve uitvoeringskosten van een gemiddelde terugvorderingszaak. In sub a van dit artikel is dit vastgelegd. Een uitzondering hierop zijn verstrekte voorschotten. Verstrekte voorschotten worden altijd teruggevorderd.

In sub b van dit artikel is vastgesteld dat de vordering, die het gevolg is van een fout ontstaan in het geautomatiseerde systeem, direct wordt afgeboekt. Bij dergelijke vorderingen ontbreekt immers een juridische grondslag.

Onder sub c valt de situatie waarin de wettelijk vastgestelde vervaltermijn is verstreken en het daarmee niet mogelijk is om nog tot terugvordering over te gaan.

Verder kunnen er in de individuele situatie *dringende redenen* zijn op grond waarvan van een terugvorderingsbesluit kan worden afgezien.

Indien terugvordering te ernstige gevolgen voor de belanghebbende of de gezinssituatie zou kunnen hebben, dan kan het college op grond van de in artikel 25, zevende lid van de IOAW en IOAZ opgenomen bevoegdheid gemotiveerd besluiten om geheel of gedeeltelijk van terugvordering af te zien. De vraag wat onder deze zogeheten dringende redenen wordt

verstaan, kan moeilijk in zijn algemeenheid worden beantwoord. Bij dringende redenen is echter altijd uitsluitend sprake van redenen van immateriële aard. Nadrukkelijk geldt dat steeds van geval tot geval aan de hand van alle omstandigheden de situatie van de belanghebbende moet worden beoordeeld.

HOOFDSTUK 4 INVORDERING VAN TERUGGEVORDERDE BIJSTAND EN BOETES

Artikel 7. Algemeen

In het eerste lid is opgenomen dat de beslissing omtrent de terugvordering en de beslissing omtrent de invordering in één beschikking wordt opgenomen. Ditzelfde geldt voor de beslissing omtrent de boete-oplegging en de beslissing tot invordering van de boete. Sinds de inwerkingtreding van de

4e Tranche Awb is de termijn waarbinnen van belanghebbende de betaling dient te zijn ontvangen gesteld op zes weken na ingangsdatum betalingsverplichting.

In het tweede lid staat omschreven welke zaken in het terug- en invorderingsbesluit minimaal dienen te zijn opgenomen naast de vereisten die reeds in de Awb staan vermeld.

De toevoeging van sub e is gebaseerd op het uitgangspunt dat in beginsel geen rekening gehouden wordt met een aflossingsverplichting op nieuwe (na datum verzending terugvorderings- of boetebesluit ontstane) schulden bij derden, tenzij het ontstaan van die nieuwe schuld niet te wijten is aan de belanghebbende.

Artikel 8. Vaststelling van het aflossingsbedrag

In het eerste lid is bepaald dat het college ten behoeve van het bepalen van de hoogte van het aflossingsbedrag in principe altijd onderzoek doet naar de hoogte van het inkomen en het aflossingsbedrag hierop afstemt. Uitgangspunt is daarbij artikel 475d van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Een nadere uitwerking van deze beleidsregel is opgenomen in de BIJLAGE I betreffende vaststelling hoogte aflossingsruimte, welke een onderdeel van deze beleidsregels vormt.

In het derde lid wordt een uitzondering gemaakt op het eerste lid.

Deze uitzondering geldt echter niet voor vorderingen ontstaan als gevolg van schending van de inlichtingenplicht, omdat gezien de aard van deze categorie vorderingen hierbij snelle terugbetaling van de vordering voorop staat en dus de maximale aflossingscapaciteit hiertoe wordt aangesproken.

Indien de belanghebbende het bedrag van de vordering of boete (deels) heeft gereserveerd dan wel op andere wijze een bedrag ineens kan voldoen, bijvoorbeeld uit spaargelden, waardoor ofwel de vordering of boete ineens kan worden terugbetaald ofwel de resterende looptijd van de vordering of boete aanzienlijk wordt bekort, dan geeft het tweede lid het college de bevoegdheid om op die gelden aanspraak te maken.

Hierbij wordt een bedrag ter hoogte van eenmaal de van toepassing zijnde bijstandsnorm inclusief gemeentelijke toeslag buiten beschouwing gelaten. Indien het college op het spaargeld aanspraak maakt, wordt er boven voormeld bedrag geen rekening gehouden met het zogeheten bescheiden vrij te laten vermogen uit de WWB.

Het vierde lid biedt de belanghebbende, die na beëindiging van de uitkering wegens werkaanvaarding nog een vordering heeft openstaan, gedurende een half jaar de

gelegenheid de reeds bestaande aflossingsregeling voort te zetten, zonder dat deze direct wordt aangepast aan het nieuwe inkomensniveau, tenzij het een vordering betreft die ontstaan is als gevolg van schending van de inlichtingenplicht. Voor de laatste categorie vorderingen geldt immers een strengere aanpak gezien de ontstaansgrond van deze vorderingen. Ook voor een boete geldt deze bepaling niet.

In dat half jaar kan de belanghebbende de eventuele kosten, die de werkaanvaarding mee zich meebrengt, vergoeden uit de niet opgeëiste aflossingsruimte binnen het inkomen. Na dat half jaar wordt de aflossingsruimte weer berekend conform de BIJLAGE I vaststelling hoogte aflossingsruimte, zoals bepaald in het vijfde lid.

In het zesde lid wordt gesproken over het aflossingsbedrag als opgelegde betalingsverplichting. Om er geen misverstand over te laten bestaan dat in dit verband van een verplichting wordt gesproken, wordt hier bepaald dat een aflossingsbedrag dat is opgenomen in een terug- en invorderingsbesluit dan wel boete- en invorderingsbesluit geldt als aflossingsverplichting, waarvan de hoogte door het college wordt bepaald.

Waar het gaat om de inning van een recidiveboete waarbij sprake is van een lopende uitkering is artikel 60b, eerste lid van de WWB en de Verordening verrekening bestuurlijke boete bij recidive gemeente Heiloo hieromtrent te allen tijde leidend.

In het zevende lid is bepaald dat indien de belanghebbende geen of niet langer medewerking verleent aan het terugbetalen van de vordering of boete direct een betalingsverplichting ineens van de vordering wordt opgelegd dan wel wordt de aflossingsverplichting in termijnen omgezet in een betalingsverplichting ineens. Deze betalingsverplichting ineens wordt (vervolgens) ten uitvoer gelegd met inachtneming van artikel 475 onder d van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.

Artikel 9. Herziening van het aflossingsbedrag

In het eerste lid staat aangegeven dat de belanghebbende altijd een herziening van het aflossingsbedrag kan vragen. Op dat moment verricht het college onderzoek naar de hoogte van het inkomen. Op basis van dit onderzoek wordt het aflossingsbedrag al dan niet herzien via een besluit.

Het tweede lid bepaalt dat zolang het college de aflossingsverplichting niet heeft herzien de belanghebbende gehouden is de lopende betalingsverplichting stipt te blijven nakomen tenzij het college een besluit afgeeft waarin hiervan afgeweken wordt.

Het derde lid bepaalt dat ook bij herzieningen van de aflossingscapaciteit het gestelde in BIJLAGE I als leidraad dient.

In het vijfde lid wordt gerefereerd aan hetgeen in BIJLAGE II is opgenomen. Op grond van het Debiteuren heronderzoeksplan doet het college periodiek onderzoek naar het inkomen en de omstandigheden van de debiteur. Het initiëren van het (financiële) heronderzoek ligt in dat geval bij het college. Dit kan zoveel vaker als wijzigingen in het inkomen hiertoe aanleiding geven zoals gesteld in het vierde lid.

Het gaat hierbij om wijzigingen in het inkomen, die een verschil in aflossingsruimte van minimaal

€ 15 per maand naar boven of naar beneden te weeg brengen. Beneden dit bedrag vindt geen verhoging of verlaging van het aflossingsbedrag plaats.

Een verhoging van het aflossingsbedrag kan voor de belanghebbende flink ingrijpend zijn. De verhoging vindt daarom overeenkomstig het zevende lid in die gevallen niet in één keer plaats maar stapsgewijs in vier halfjaarlijkse perioden. Dus een verhoging van het

aflossingsbedrag van tenminste € 200 per maand resulteert in een aanpassing van het aflossingsbedrag met tenminste € 50 per halfjaarlijkse periode. Op deze wijze wordt de belanghebbende in staat gesteld zijn uitgavenpatroon aan te passen aan diens 'nieuwe' financiële verplichtingen.

In het achtste lid is bepaald dat bij een herziening op verzoek van de belanghebbende geen verder onderzoek wordt ingesteld naar de hoogte van het inkomen als het totaal van de (restant) vorderingen binnen drie jaar na ingang van de nieuwe betalingsverplichting zal zijn afgelost en het aflossingsbedrag minimaal € 50 per maand bedraagt. Deze uitzondering geldt niet voor vorderingen ontstaan als gevolg van schending van de inlichtingenplicht. In toelichting bij artikel 8, derde lid is de reden hiervan reeds uiteengezet.

Artikel 10. Uitstel van betaling

In het eerste lid is bepaald dat belanghebbende uitstel van betaling krijgt nadat uit onderzoek blijkt dat hij financieel gezien niet kan voortgaan met nakoming van zijn huidige aflossingsverplichting.

Voor vorderingen, die ontstaan zijn als gevolg van schending van de inlichtingenplicht voor zover de schending van de inlichtingenplicht heeft plaats gevonden vóór 1 januari 2013, en vorderingen met een andere grondslag dan schending van de inlichtingenplicht is in het tweede lid bepaald dat een verzoek, waarbij het uitstel korter dan drie maanden duurt zonder nader onderzoek wordt ingewilligd met de restrictie dat dit uitstel maximaal eenmaal per twee jaar wordt toegekend.

Bij vorderingen, welke zijn ontstaan als gevolg van schending van de inlichtingenplicht voor zover de schending van de inlichtingenplicht heeft plaats gevonden na 1 januari 2013 stelt het college ook bij verzoeken waarbij het uitstel korter dan drie maanden duurt een onderzoek in. De reden hiervan is dat bij deze categorie vorderingen strenger omgegaan wordt met verzoeken om uitstel en honorering van het verzoek eigenlijk alleen plaatsvindt indien het college een situatie zoals omschreven in het eerste lid vaststelt. De wetgever stelt immers de eis tot zo spoedig mogelijke inning.

Het in rekening brengen van de wettelijke rente wordt gehanteerd als een maatregel voortvloeiend uit het moeten toepassen van dwanginvordering. Het verzuim in de nakoming van de betalingsverplichting vindt in de situaties vallend onder dit artikel met toestemming van het college plaats. In het derde lid is daarom bepaald dat er geen wettelijke rente wordt berekend over de periode dat uitstel is verleend.

Artikel 11. Verrekening

In artikel 28 derde lid IOAW en artikel 28 derde lid IOAZ wordt het college de bevoegdheid gegeven tot verrekening van de bijstandsvordering met de WWB, IOAW, IOAZ of de Bbz over te gaan voor zover de vordering niet ontstaan is als gevolg van schending van de inlichtingenplicht dan wel de vordering wel is ontstaan als gevolg van schending inlichtingenplicht, voor zover de schending van de inlichtingenplicht heeft plaatsgevonden vóór 1 januari 2013. Van deze bevoegdheid maakt het college gebruik. In het tweede lid van dit wetsartikel wordt dit verplicht gesteld voor vorderingen, die wel ontstaan zijn als gevolg van schending van de inlichtingenplicht, voor zover de schending van de inlichtingenplicht heeft plaatsgevonden na 1 januari 2013 en de boetes.

In artikel 11 van de beleidsregels worden voorstaande wetsartikelen nader uitgewerkt.

Zo wordt in het eerste lid bepaald dat het college zo mogelijk altijd overgaat tot verrekening van de vordering van de lopende uitkering.

In het tweede lid hanteert het college het uitgangspunt dat bij de beëindiging van de uitkering de rekening wordt opgemaakt. De eventuele tegoeden worden volledig verrekend met de eventuele vorderingen, waarna tot nabetaling van het restant tegoed of tot verdere invordering van de restant vordering wordt overgegaan.

Het derde en vierde lid regelen dat het college het recht op vakantiegeld verrekent met de vordering en/of boete, waarbij onderscheid is aangebracht in de ontstaansgrond van de vordering. Ook hier komt de strengere aanpak van vorderingen, ontstaan door schending van de inlichtingenplicht, en van boetes tot uiting door in die gevallen altijd tot verrekening van het recht op vakantiegeld wordt overgegaan.

Voor de overige categorieën vorderingen heeft het college de bevoegdheid hiervoor te kiezen. Zo kan het college ook kiezen een deel van het vakantiegeld te laten aanwenden voor aflossing van de vordering(en) en het restant uit te betalen. Het gebruik maken van deze bevoegdheid komt aan de orde in de gevallen dat het college van oordeel is dat de openstaande vordering(en) niet binnen een redelijke termijn zullen zijn afbetaald en de duur van de aflossingsverplichting daarmee onevenredig belastend voor de belanghebbende wordt. Het verrekenen van het vakantiegeld met de vordering is dan een manier om de volledige aflossing te bespoedigen, zodat de belanghebbende niet langer dan nodig is, hoeft terug te betalen.

Indien derdeschuldeisers beslag leggen op de uitkering van de belanghebbende dan wordt het vakantiegeld altijd opgeëist door het college, zodat er dan geen situatie kan ontstaan dat een concurrente schuldeiser, zoals een postorderbedrijf, het vakantiegeld opeist ten koste van de invorderingsmogelijkheden van de vordering.

Het vijfde lid gaat in op de verplichte verrekening van de boete bij recidive met de uitkering, zoals die in artikel 29, derde en vierde lid van de IOAW en artikel 29, derde en vierde lid van de IOAZ is bepaald, en biedt de belanghebbende, die op grond van dit artikel geconfronteerd wordt met het vervallen van de beslagvrije voet, de mogelijkheid om het college te verzoeken af te zien van toepassing van dit artikel. Een dergelijk verzoek dient schriftelijk te worden ingediend en te zijn voorzien van een deugdelijke motivering voor zover mogelijk voorzien van bewijsstukken ter ondersteuning van de aangedragen argumenten. Het college neemt op grond van dit verzoek een beslissing en neemt bij de afweging daarvan ook de gevolgen voor het gezin van de belanghebbende mee, bijvoorbeeld of er sprake is van minderjarige kinderen in het gezin, die door het uitblijven van betaling van de uitkering onevenredig benadeeld worden. Ook heeft het college oog voor de eventuele gevolgen voor de maatschappij en zal zij bezien of deze ingrijpende maatregel niet leidt tot mogelijk ongewenste neveneffecten met dito extra kosten voor de maatschappij. Dit staat vermeld in het zesde lid. De grondslag hiervoor is gelegd in de Verordening verrekening bestuurlijke boete bij recidive gemeente Heiloo.

Artikel 12. Volgorde van invordering

Het is mogelijk dat de belanghebbende verschillende vorderingen heeft bij de gemeente. In artikel 4:92, tweede lid van de Awb is in dat geval bepaald dat de belanghebbende bij de aflossing zelf kan aangeven op welke vordering dit bedrag in mindering moet worden gebracht. In de WWB is niets geregeld over de volgorde van invordering van vorderingen

en/of boetes. Het is niet wenselijk dat hierover niets is geregeld en om deze reden is dit beleidsartikel opgenomen.

In het eerste lid is bepaald dat de aflossingen het eerst in mindering worden gebracht op de oudste vordering, tenzij er ook sprake is van een boete. Hiermee wordt recht gedaan aan het lik op stuk beleid dat het Ministerie voorstaat als het gaat om de invordering van boetes. Boetes worden bij voorrang geïnd.

Wel kunnen er situaties zijn, waarin dit toch ongewenste effecten kan hebben. De boete is een concurrente vordering en wordt bij beslaglegging door een preferente schuldeiser opzij gezet en bij beslaglegging door een concurrente schuldeiser zou de aflossingsruimte naar rato verdeeld moeten worden. Dit zou betekenen dat de gemeente noch de vordering noch de boete int of de boete minder snel zou kunnen innen. De bijstandsvordering is wel preferent. Door het derde lid onder a op te nemen wordt die preferentie ten uitvoer gelegd bij beslaglegging door een derde schuldeiser, zodat in elk geval een deel van de aflossingsruimte ten goede komt aan de bij de gemeente openstaande bedragen.

Een ander ongewenst effect zou kunnen zijn dat de vordering gebruteerd moet worden, omdat deze vordering niet binnen het kalenderjaar kan worden afgelost vanwege de voorrang, die aan de inning van de boete wordt gegeven. Het derde lid onder b heeft dus voor ogen het voorkomen van onnodige verdere verschuldiging van de belanghebbende.

Sub c is opgenomen met als oogmerk het voorkomen van extra administratieve handelingen (maken van een beschikking, handelingen in het geautomatiseerde systeem), die het gevolg zijn van het omzetten van een aflossing op de vordering naar een aflossing op de boete, terwijl de vordering nagenoeg (maximaal binnen zes maanden) is afbetaald. In dat geval is er voor gekozen eerst de vordering verder te innen en na aflossing daarvan pas de boete in te vorderen.

HOOFDSTUK 5 AFZIEEN VAN (VERDERE) INVORDERING

Artikel 13. Reikwijdte

Met de inwerkingtreding van de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving is de bevoegdheid tot invordering gedeeltelijk omgezet in een wettelijke verplichting waar het gaat om een vordering of dat deel van een vordering, die is ontstaan als gevolg van schending van de inlichtingenplicht, voor zover de schending van de inlichtingenplicht heeft plaatsgevonden ná 1 januari 2013. De wettelijke verplichting tot invordering geldt ook voor boetes.

De uitwerking van de bevoegdheid tot invordering in dit hoofdstuk is om deze reden beperkt tot de vorderingen of delen van vorderingen, die niet ontstaan zijn als gevolg van schending van de inlichtingenplicht dan wel de vorderingen of delen van vorderingen, die wel zijn ontstaan als gevolg van schending van de inlichtingenplicht, voor zover de schending van de inlichtingenplicht heeft plaatsgevonden vóór 1 januari 2013.

In het eerste lid is een uitzondering op deze hoofdregel gemaakt ten behoeve van artikel 14, tweede tot en met het vierde lid en artikel 17, tweede en vijfde lid. Deze zijn wel van toepassing op vorderingen ontstaan als gevolg van schending van de inlichtingenplicht, voor zover de schending van de inlichtingenplicht heeft plaats gevonden na 1 januari 2013

In het tweede lid is bepaald dat dit hoofdstuk niet van toepassing is op boetes met uitzondering van artikel 14, tweede en derde lid en artikel 17, tweede en vijfde lid.

Artikel 14. Afzien van (verdere) invordering

In het eerste lid is bepaald dat wanneer het college vijf jaar lang inspanningen heeft verricht om tot (volledige) invordering te komen van de vordering en de belanghebbende heeft in die vijf jaar geen enkele aflossing op de schuld verricht en ook in de toekomst valt niet te verwachten dat hij alsnog gaat aflossen, van (verdere) invordering wordt afgezien. Hierbij moet bijvoorbeeld worden gedacht aan de persoon van wie de verblijfplaats jarenlang onbekend is of aan de persoon die zich definitief heeft gevestigd in een ander land waarmee Nederland geen executieverdrag heeft.

Om de terugvordering buiten invordering te stellen moet de afweging worden gemaakt of de belanghebbende zijn schuld op afzienbare termijn alsnog zal kunnen gaan afbetalen. Hiervan kan bijvoorbeeld sprake zijn als op andere schulden wordt afgelost en er zicht bestaat dat aan de betalingsverplichting zal kunnen worden voldaan als die andere (preferente) schulden zijn voldaan. Ook kan thans geen sprake zijn van inkomen, terwijl de verwachting is dat op afzienbare termijn wel aanspraak gemaakt kan worden op inkomen of uitkering.

(Restant) vorderingen, waarbij enig uitzicht op mogelijke invordering volledig ontbreekt, kunnen op grond van dit artikel worden afgeboekt.

Vorderingen, die ontstaan zijn als gevolg van schending van de inlichtingenplicht, voor zover de schending van de inlichtingenplicht heeft plaats gevonden na 1 januari 2013, zijn van dit lid uitgezonderd. Voor die categorie vorderingen is het voorgaande geregeld in artikel 25, zesde lid onder c van de IOAW en IOAZ.

Onder het tweede lid valt de situatie waarin de wettelijk vastgestelde verjaringstermijn is verstreken en het daarmee niet mogelijk is om nog (verder) tot invordering over te gaan. De verjaringstermijn van reeds kenbaar gemaakte vorderingen is vastgelegd in de Awb en in het Burgerlijk Wetboek.

De verjaring kan wel op de in de Algemene wet bestuursrecht aangegeven wijze gestuit worden en het college zal daar ook gebruik van maken om te voorkomen dat vorderingen verjaren. Mocht een vordering echter toch (gedeeltelijk) verjaren dan wordt de vordering (voor dat deel) afgeboekt.

Onder dit lid valt eveneens de situatie dat na toepassing van de schuldsaneringsregeling in het kader van de Wet Schuldsanering Natuurlijke Personen (WSNP) de rechter een schone lei verstrekt. De vordering wordt dan van rechtswege omgezet in een natuurlijke verbintenis en is niet langer juridisch afdwingbaar.

In de IOAW en IOAZ is artikel 25, zesde lid sub c niet van overeenkomstige toepassing verklaard op boetes. Dit betekent dat boetes nooit zouden kunnen worden afgeboekt ook niet nadat het college na vele jaren van vruchteloze pogingen niet tot inning heeft kunnen komen. Dit wordt als onwenselijk beschouwd en om deze reden is het derde lid in de beleidsregels opgenomen.

Het komt nogal eens voor dat de belanghebbende langdurig op één of meerdere bestuurlijke vorderingen moet terugbetalen en daardoor een nieuw ontstane vordering voorlopig nog niet kan gaan terugbetalen. Een dergelijke situatie is met deze wetgeving nog actueler geworden,

omdat naast de vordering ontstaan als gevolg van schending van de inlichtingenplicht, voor zover de schending van de inlichtingenplicht heeft plaats gevonden na 1 januari 2013, ook nog een boete wordt opgelegd. Er is in zo'n situatie echter wel sprake van aflossingsruimte binnen het inkomen en de verwachting is ook dat dit zo blijft. Het zou dan niet in geest van de wetgeving zijn om een vordering in dat geval na 10 jaar af te boeken. Bij een situatie, zoals gesteld in artikel 25, zesde lid onder c van de IOAW en IOAZ, is in het vierde lid om voornoemde reden een uitzonderingsbepaling opgenomen. In die gevallen maakt het college geen gebruik van haar bevoegdheid voortvloeiend uit dit wetsartikel.

Verder kunnen er in de individuele situatie *dringende redenen* zijn op grond waarvan van (verdere) invordering kan worden afgezien. Indien (verdere) invordering te ernstige gevolgen voor de belanghebbende of de gezinssituatie zou kunnen hebben, dan kan het college op grond van de in artikel 4:84 Awb opgenomen bevoegdheid gemotiveerd besluiten niet tot (verdere) invordering meer over te gaan. De vraag wat onder deze zogeheten dringende redenen wordt verstaan, kan moeilijk in zijn algemeenheid worden beantwoord.

Bij dringende redenen is echter altijd uitsluitend sprake van redenen van immateriële aard. Nadrukkelijk geldt dat steeds van geval tot geval aan de hand van alle omstandigheden de situatie van de belanghebbende moet worden beoordeeld.

Artikel 15. Kwijtschelding

De belanghebbende van wie de teveel of ten onrechte verstrekte bijstand wordt teruggevorderd kan een verzoek om kwijtschelding doen. Het college neemt daarin niet zelf het initiatief.

Vorderingen, welke ontstaan zijn als gevolg van schending van de inlichtingenplicht, voor zover de schending van de inlichtingenplicht heeft plaats gevonden vóór 1 januari 2013, komen voor kwijtschelding in aanmerking indien er sprake is van een situatie gesteld in het eerste lid onder a in combinatie met de situatie gesteld in het eerste lid onder b.

Vorderingen, welke niet ontstaan zijn als gevolg van schending van de inlichtingenplicht, komen voor kwijtschelding in aanmerking indien er sprake is van een situatie gesteld in het tweede lid onder a in combinatie met de situatie gesteld in het tweede lid onder b.

Bij beide categorieën vorderingen dient er gedurende een minimale periode te zijn afgelost en een minimaal bedrag te zijn terugbetaald alvorens het college het verzoek om kwijtschelding inwilligt. Dit om te voorkomen dat belanghebbende met een lage aflossingscapaciteit een veel kleiner deel van de vordering zou moeten terugbetalen ten opzichte van belanghebbende met een hoge(re) aflossingscapaciteit. Dit zou rechtsongelijkheid tot gevolg kunnen hebben. Tevens wordt hiermee voorkomen dat de prikkel om te gaan werken of om meer te gaan verdienen uitblijft.

Er is een onderscheid aangebracht in de hoogte van het percentage wat minimaal terugbetaald dient te worden om de strengere aanpak van vorderingen, ontstaan als gevolg van schending van de inlichtingenplicht, tot uiting te brengen.

In het vierde lid is bepaald dat de eventuele wettelijke rente en de op de invordering toeziende kosten niet voor kwijtschelding in aanmerking kunnen komen. Deze bedragen dienen altijd volledig te worden terugbetaald.

Artikel 16. Afkoop

De belanghebbende van wie de teveel of ten onrechte verstrekte bijstand wordt teruggevorderd kan een verzoek om afkoop doen. Het college neemt daarin niet zelf het initiatief.

Vorderingen, welke ontstaan zijn gevolg van schending van de inlichtingenplicht, voor zover de schending van de inlichtingenplicht heeft plaats gevonden vóór 1 januari 2013, komen voor afkoop in aanmerking indien er sprake is van een situatie gesteld in het eerste lid onder a in combinatie met de situatie gesteld in het eerste lid onder b.

Vorderingen, welke niet zijn ontstaan als gevolg van schending van de inlichtingenplicht, komen voor afkoop in aanmerking indien er sprake is van een situatie gesteld in het tweede lid onder a in combinatie met de situatie gesteld in het tweede lid onder b.

Afkoop is mogelijk op elk moment in het invorderingsproces. Dit in tegenstelling tot kwijtschelding. Aan afkoop is geen minimale aflossingsduur verbonden. Wel kan afkoop alleen ingewilligd worden indien vaststaat dat de reguliere wijze van invordering minder zal opleveren dan datgene dat met afkoop van 75 % respectievelijk 50% van de (restand) vordering wordt geïncasseerd.

Er is onderscheid aangebracht in de hoogte van het percentage wat minimaal terugbetaald dient te worden om de strengere aanpak van vorderingen ontstaan als gevolg van schending van de inlichtingenplicht tot uiting te brengen.

In het vierde lid is bepaald dat de eventuele wettelijke rente en de op de invordering toeziende kosten niet voor afkoop in aanmerking kunnen komen. Deze bedragen dienen altijd volledig te worden terugbetaald.

Artikel 17. Afzien van (verdere) invordering wegens schuldenproblematiek

Met ingang van 1 juli 2012 is de Wet gemeentelijke schuldhulpverlening in werking getreden. De gemeente heeft hierin per die datum een wettelijke taak op het gebied van schuldhulpverlening gekregen. Aan de andere kant streeft het college op grond van de IOAW en IOAZ een voortvarend terug- en invorderingsbeleid na. Deze twee wettelijke taken kunnen soms op gespannen voet met elkaar staan. Waar het college de keuzevrijheid heeft, wordt getracht beide taken recht te doen. Dit is vormgegeven in artikel 17. Met waarborgen omkleed komt het college tegemoet dan wel kan het college tegemoet komen aan de schuldhulpvraag van de belanghebbende.

De waarborgen in het eerste lid zijn erop gericht dat alleen meegewerkt wordt als een andere oplossing van de schuldsituatie niet meer mogelijk is.

Niet voor alle categorieën vorderingen is medewerking mogelijk.

In artikel 29a van de IOAW en IOAZ is bepaald dat bij de situatie waarin er sprake is een vordering, ontstaan als gevolg van de schending van de inlichtingenplicht voor zover de schending van de inlichtingenplicht heeft plaats gevonden na 1 januari 2013, in combinatie met een boete of in combinatie met een aangifte bij het Openbaar Ministerie, zowel de vordering als de boete niet meegenomen mogen worden in een schuldregeling. Deze categorie vorderingen is dan ook uitgezonderd van het eerste lid.

Dit geldt echter niet als er sprake is van een zelfstandig boetebesluit namelijk ingeval van zogeheten nulfraude. Dit is opgenomen in het tweede lid. In dat geval hoeft een boete een schuldhulpverleningstraject niet in de weg te staan. Deze boete mag echter niet gesaneerd/geregeld worden in de vorm van afkoop. De boete moet geheel worden terugbetaald. Algehele betaling moet tijdens dit schuldhulpverleningstraject plaats vinden.

Als aan die voorwaarden kan worden voldaan, mag de boete meegenomen worden in het schuldhulpverleningstraject.

De schuldenregeling dient wel door een erkende organisatie tot stand te komen. De organisatie dient lid te zijn van de Nederlandse Vereniging voor Volkskrediet. Een bewindvoerder dient te zijn aangesloten bij de Raad voor Rechtsbijstand 's-Hertogenbosch. In de periode voorafgaand aan de totstandkoming van de schuldenregeling wordt de invordering voortgezet. Van het voorrecht van preferentie wordt in deze situaties gebruik gemaakt.

In het vierde lid is een aantal redenen opgenomen op grond waarvan het college besluit om het eerder afgegeven besluit om medewerking te verlenen aan de schuldregeling weer in te trekken.

Hierbij wordt een koppeling gemaakt met het beleid dat het college voorstaat voortvloeiend uit de Wet gemeentelijke schuldhulpverlening.

Zoals hiervoor vermeld is het het college niet toegestaan om vorderingen, ontstaan als gevolg van schending van de inlichtingenplicht, voor zover de schending van de inlichtingenplicht heeft plaats gevonden na 1 januari 2013, waarbij ook sprake is van een boeteoplegging of een aangifte bij het Openbaar Ministerie in verband met valsheid in geschrifte, mee te nemen in een schuldregeling. Dit geldt dus ook voor deze boetes.

In het vijfde lid is toch gekozen om in twee situaties een beperkte vorm van schuldhulpverlening in die situatie te (blijven) bieden zonder dat dit leidt tot schuldregeling van de vordering en/of de boete. Door deze bepaling wordt toch enigszins recht gedaan aan de zorgplicht van de gemeente voortvloeiend uit de Wet gemeentelijke schuldhulpverlening.

In sub a staat dat het college medewerking kan verlenen aan een schuldhulpverleningstraject voor zover deze beperkt is tot preventie overeenkomstig het daaromtrent gestelde in het Beleidsplan integrale schuldhulpverlening gemeente Heiloo en de Beleidsregels schuldhulpverlening gemeente Heiloo. De preventie kan gericht zijn op het in evenwicht houden van inkomsten en uitgaven van de belanghebbende, waarbij is vastgesteld dat het bestaande schuldprobleem door in of bij die persoon gelegen omstandigheden nog niet duurzaam opgelost kan worden. Bijvoorbeeld bij klanten met schulden die niet regelbaar zijn, omdat een wet het regelen van bepaalde schulden niet toestaat, zoals het geval is in de IOAW en IOAZbij vorderingen ontstaan als gevolg van schending van de inlichtingenplicht, voor zover de schending van de inlichtingenplicht heeft plaats gevonden na 1 januari 2013. Hierdoor kunnen de overige schulden evenmin geregeld worden. Preventie kan gericht zijn op het niet laten verslechteren van de maatschappelijke positie van de belanghebbende door hem gebruik te laten maken van de hulpverleningsketen. De gemeente verwijst dan door. Tevens kunnen bijvoorbeeld de producten budgetbeheer, budgetcoaching, flankerende hulp en beschermingsbewind worden ingezet.

Daarnaast verleent het college in sub b medewerking aan de voortzetting van de schuldhulpverlening indien het traject zich inmiddels in de nazorgfase bevindt, omdat de gemeente gebaat is bij een zorgvuldige afronding van deze fase van het schuldhulpverleningstraject. Verwacht wordt dat de terugval in de oude, problematische schuldensituatie daardoor wordt verkleind.

HOOFDSTUK 6 NIET OF NIET MEER VOLDOEN AAN BETALINGSVERPLICHTING

Artikel 18. Niet of niet meer voldoen van de betalingsverplichting

Door middel van het betekenen van een dwangbevel krijgt het terugvorderingsbesluit een executoriale titel.

De gemeente kan indien er sprake is van wanbetaling bij vorderingen overgaan tot dwanginvordering door middel van verrekening (wanneer aan de debiteur tevens bijstand wordt verleend) of het leggen van vereenvoudigd derdenbeslag.

Bij boetes is het college verplicht tot verrekening over te gaan. Vereenvoudigd derdenbeslag is niet mogelijk voor boetes.

Daarnaast staat voor zowel de vordering als de boete de “gewone” weg van executoriaal beslag open. Tenuitvoerlegging door middel van beslag geschiedt conform de regels van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.

Ingeval de belanghebbende geen lopende bijstandsuitkering meer heeft, waardoor verrekening niet (meer) mogelijk is, en hij de betalingsverplichting niet of niet meer (volledig) voldoet, kan het college de vordering en de boete ter incasso overdragen aan een gerechtsdeurwaarder, zoals gesteld in het tweede lid.

Het derde lid behelst het verschil in dwanginvordering tussen vorderingen ontstaan voor en na de in werking treding van de 4^e Tranche Algemene wet bestuursrecht. Voor vorderingen die ontstaan zijn vóór 1 juli 2009 is er geen sprake van een dwangbevel. Voor die zaken is het recht van parate executie nog van toepassing.

De kosten van het betekenis- en executiebevel bedragen alleen al minimaal € 150. Het college heeft er om deze reden in het vierde lid voor gekozen om een minimum bedrag (€ 200) te stellen. Alleen als het totaal nog openstaande bedrag aan vorderingen per debiteur boven dit bedrag uitkomt zal een incasso-opdracht gegeven worden aan de gerechtsdeurwaarder. Hiermee wordt voorkomen dat de initiële incassokosten niet direct al hoger zijn dan het ter incasso over te dragen bedrag.

De uitzondering op deze beleidsregel is de categorie vorderingen ontstaan als gevolg van schending van de inlichtingenplicht, voor zover de schending van de inlichtingenplicht heeft plaatsgevonden na 1 januari 2013 benoemd, omdat deze categorie vorderingen volledig dient te worden ingevorderd. Hetzelfde geldt voor boetes. De boete dient immers ook volledig te worden ingevorderd.

Artikel 19. Rente en kosten

Wanneer de belanghebbende de betalingsverplichting niet of onvoldoende nakomt, dan dienen voor de in artikel 18 van deze beleidsregels genoemde vormen van dwanginvordering kosten te worden gemaakt. Deze kosten hebben betrekking op zowel de verschuldigde wettelijke rente als de overige op de invordering toeziende kosten. Deze kosten worden vastgesteld aan de hand van het Besluit ambtshandelingen gerechtsdeurwaarders (Btag). Hierin zijn de normbedragen opgenomen voor o.a. de exploiten, beslagen, gerechtelijke bewaring, etc. Daarnaast komen ook de buitengerechtelijke incassokosten voor rekening van de belanghebbende. De normbedragen daarvoor zijn bepaald in het Besluit vergoeding buitengerechtelijke kosten. Als gevolg van de inwerking treding van de 4^e Tranche Awb is hierbij in de beleidsregel een onderscheid gemaakt tussen vorderingen, die ontstaan zijn vóór en na 1 juli 2009.

HOOFDSTUK 7 SLOTBEPALINGEN

Artikel 20. Schorsende werking

In het eerste lid is bepaald dat het college in beginsel direct tot invordering kan overgaan zodra het betreffende besluit is genomen en er dus wordt beschikt over een executoriale titel.

Een eventueel bezwaar- of beroepschrift van de belanghebbende tegen dit besluit heeft geen schorsende werking. Wel kan de belanghebbende de voorzieningenrechter van de rechtbank of van de Centrale Raad van Beroep hangende een bezwaar- of beroepsprocedure verzoeken om een voorlopige voorziening te treffen, waaronder begrepen een schorsing.

In het tweede lid is een uitzondering op het eerste lid verwoord, namelijk in situaties, waarin de invordering onevenredig bezwaarlijk is voor de belanghebbende wegens in de persoon gelegen omstandigheden de invordering wel wordt opgeschort gedurende de bezwaar- en/of beroepsprocedure.

In het derde lid worden vorderingen ontstaan als gevolg van schending van de inlichtingenplicht over een periode na 1 januari 2013 en boetes van het tweede lid uitgezonderd, omdat de wetgever een strenge aanpak van de invordering en daarmee een onverwijlde incasso van de vordering bij dit soort vorderingen en van de boete voorop stelt.

Artikel 21. Overgangsbepalingen

De overgangsbepalingen van artikel XXV van de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving zijn niet geheel in overeenstemming met artikel 15 IVBPR (Internationaal Verdrag voor de Burgerlijke en Politieke Rechten). Laatstgenoemd internationaal verdragsartikel is van hogere wetgeving en maakt daarmee strijdige nationale wetgeving onverbindend. In principe is hiervoor dan ook geen beleidsartikel noodzakelijk. Daar echter een deel van het vorderingenbestand niet overeenkomstig de Wet aanscherping zal gaan worden afgehandeld acht het college het noodzakelijk om toch een bepaling in de beleidsregels op te nemen waarin uitdrukkelijk wordt aangesloten bij het verdragsartikel en waarin de overgangsbepaling uit voormelde wet buiten toepassing wordt verklaard. In het kort komt deze bepaling erop neer dat vorderingen worden teruggevorderd naar materieel recht dat gold ten tijde van de periode waarop de vordering betrekking heeft.

Artikel 22. Gevallen waarin de beleidsregels niet voorzien

Dit artikel spreekt voor zich.

Artikel 23. Bijlage

De berekening van de hoogte van de aflossingsruimte en de uitwerking van het debiteurenheronderzoeksplan zijn in afzonderlijke bijlages opgenomen. De inhoud van deze bijlages maken onverkort onderdeel van deze beleidsregels uit en hebben dezelfde juridische werking als de artikelen in deze beleidsregels.

Artikel 24. Citeertitel

Dit artikel spreekt voor zich.

Artikel 25. Inwerkingtreding

Dit artikel spreekt voor zich.